

Niet er onder uit, maar er onder door

Onderstaande Schriftoverdenking is van de hand van ds. E. Th. van den Born (1900-1982).[1]

Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. ~ Matt. 24: 13

Het is goed eerst eens te letten op de *samenhang*, waarin de Heiland deze woorden gesproken heeft. Hij heeft tot Zijn discipelen gezegd wat er gebeuren gaat met die prachtige tempel, en die mooie stad van Israëls Opperheer, Jeruzalem. Van al die heerlijkheid blijft niet één steen op de andere staan. Dat gaat alles omver. Dat zullen zij verliezen. En daarmee *vergaat* dus voor deze discipelen de *glorie* van het *Oude Verbond*, van dat, wat *God* een keer aan Israël heeft *gegeven*. In die prachtige gebouwen schittert maar niet wat *mensen* gemaakt hebben, maar daaruit straalt hun tegen wat *God* in het oude verbond bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben. En nu zegt Jezus, dat dat alles weg valt, dat God dit alles nu los laat. En dat is dan nog maar het *begin*. De Heere laat niet alleen *Jeruzalem los*, maar straks *de gehele wereld*. Als zij de tempel zien wankelen, dan moeten zij tevens bedenken, dat *daarmee* de val van *heel de wereld* begonnen is, en dat straks de ruïne *volkomen* zal zijn.

Maar de Heere, Die het *oude* afbreekt, geeft daarvoor ook iets *nieuws* in de plaats. Hij is maar niet een *sloper* maar Hij is ook *Bouwheer* en *Kunstenaar* van iets anders, van nog groter glorie. De discipelen zullen voor de stenen tempel zien komen *de tempel* van *God in de Geest*, het koninklijk priesterdom, de beweeglijke tempel, die in de gehele wereld gebouwd zal worden en God dienen mag naar de glorie van het *nieuwe* verbond, namelijk met een offer van lof, de vrucht van de lippen, die Zijn Naam belijden. En als straks de wereldruïne volkomen is, en alles in het vuur vergaan is, dan zal de kerk zien komen *de glorie* van een *nieuwe hemel*, en een *nieuwe* aarde, de eeuwige tempelstad, waar de blijdschap onbepaald ten hoogste toppunt stijgen zal.

Maar *afbraak* is altijd een *verschrikkelijk ding*. Dat gaat gepaard met *bloed* en *vuur* en *rookdamp*. Dat het zo gaat, komt vanwege Israëls ongeloof en

ongehoorzaamheid. Jeruzalem heeft de liefde van God in het zenden van de Zoon van Zijn liefde versmaad. Ook de wereld gaat onder in grote benauwenis, omdat zij de Christus verwerpt en Gods zoekende liefde met voeten vertreedt. Daarom is die wereldafbraak verschrikkelijk, omdat er de *toorn* van God in brandt over de ongerechtigheid van de wereld. En niet het minst verschrikkelijk voor de kerk. Zij zal immers *meemaken* de haat van de volken. Uit haar midden zullen verraders opstaan, die de getrouwen overleveren. En de liefde van velen zal verkoelen. Het *komen* van het nieuwe, dat is fijn, want God komt van het mindere tot het meerdere. Dat is de profetie, die *zoet* is in de *mond*. Maar de *wijze waarop* dat nieuwe komt, doet ons beven, want dat kost bloed en vuur en rookdamp, dat is de profetie, die *bitter* in de buik is.

En aldus verkrijgt het woord van Christus zijn klem: Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. Dit volharden betekent letterlijk er onder blijven. En dan niet *passief*, omdat datgene wat komt onvermijdelijk is, maar *actief*, alsook van *zijn* kant *aanvaarden* Gods wegen tot Gods doel. Wie de gruwel van de verwoesting meemaakt, wie de afbraak van het oude ziet komen, zal er misschien onder uit willen, en vragen om er uit te mogen gaan. Maar juist *dat* mag niet, want het is de *wil* van de Heere, dat wij op *aarde blijven tot het einde*, en alzo meemaken de *wereld-ruïne*, die leiden zal tot *wereldopbouw* in Jezus Christus. En wie volharden zal tot het einde, wie dus er nu ook onder *wil* blijven, omdat het Gods wil is, en wie nu Gods wegen tot Zijn doel *blijft* goedkeuren, wat er ook gebeurt, wat hij ook meemaakt, die zal zalig worden.

De mens kan tweemaal zeggen: 'Het is goed'. 'Heere, ik zal U volgen, waar U ook heengaat'. Hij kan dat zeggen *aan het begin*, als hij de woorden van de profeet *hoort*, de woorden van wereldafbraak tot wederopbouw, van lijden tot heerlijkheid. En hij kan het zeggen *aan het einde*, als hij *heeft gehoord en gezien* wat God gezegd heeft, en de *ervaring* kent van lijden tot heerlijkheid. En wie nu *tweemaal* zegt: 'Het is goed'; wie nu *tweemaal* Gods wegen goedkeurt, en gebleven is op de plaats, waar God hem stelde en aanvaard heeft, wat God deed komen, gelovende in de wereldafbraak en aan de wereldopbouw in Jezus Christus: *Die heeft volhard tot het einde*, die is de getrouwe *dienstknecht*, die de *eerkroon dragen zal*. Hij ziet komen nieuwe hemelen, en een nieuwe aarde. Hij hoort zich aanspreken: 'Kom in, u gezegende van de Vader'. Hij is niet *geërgerd* geworden op de dag van de afbraak van de wereld. Hij heeft God de liefde niet geweigerd ten tijde van bloed en vuur en rookdamp. Hij heeft niet geroepen: 'Heere, ik wil er

uit'. Hij is gehoorzaam geworden tot het einde, alleen liefhebbend wat God *eerst* heeft liefgehad, namelijk de poorten van het *Nieuwe Jeruzalem*.

Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. Hoe zal zich dan het gebed der kerk moeten verdiepen, en haar liefde om te zoeken wat God bereid heeft dien, die Hem liefhebben!

[1] Overgenomen en licht gemoderniseerd uit: E.Th. van den Born, *Van Souvereine Liefde* (Goes: Oosterbaan & Le Cointre, z.j.).